



EMELD FEL ARCODAT!



A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2016. Advent

Ne csak nézz, láss is!

Az érzékelés alapvetően hozzátartozik az életünkhöz, hiszen ezeken keresztül jutunk alapvető élményekhez. Az észlelés útján pedig mindezeket megkíséreljük magasabb szinten feldolgozni. A folyamat végén a világ dolgai értelmet és jelentést nyernek. Korunk egyik sajátossága, hogy gyakran sokkal több inger ér el hozzánk, mint akár az 50 évvel ezelőtt élő emberekhez. Ráadásul a nyelvféjlődés is egy olyan átmeneti korszakot él át, amikor az új kommunikációs formákban, a meg egyezésen alapuló jelentéstulajdonítások sem forrták még ki magukat. Ez a mindennapi élet gyakorlatában azt jelenti, hogy például a csetelés hátterbe szorítja a beszélt nyelv gyakorlatát, és emellett leegyszerűsíti az írott nyelv gazdag sajátosságait is. Gyakran használunk grafikai ábrákat vagy alakzatokat, amelyek azonban még nem hordozzák magukon a közmegyezés hitelesítő bélyegét. Nem szeretnék ebben a kérdésben döntőbíró lenni, de ezen keresztül szeretném egy fontos dologra felhívni a figyelmet.

Nagyon nehéz a mai időkben megkülönböztetni a lényegest a lényegteletől. Nem mindegy, hogy a bennünket körülvevő információözönt milyen alapstruktúrák mentén tudjuk rendezni.

A krisztusi tanítás és lelkiesség sémái segítenek, hogy ne csupán szemlélői, hanem értékelő, alakító résztvevői legyünk a teremtett világ alakulásának. Isten személyes jelenléte segít nekünk eligazodni a világ dolgaiban. Ő az a kút, amiből vizet merítve el tudunk indulni a világ felfedezésre. Amikor pedig úgy érezzük, hogy szükségünk van a visszatérésre a biztonságot nyújtó kiinduláshoz, akkor ezt is megtehetjük. Jézus a sátoros ünnep utolsó napján így szólt: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak szívéből, az Írás szerint, élővíz forrásai fakadnak.” (Jn 7,38) Erre a tanításra építve láthatjuk, hogy mi magunk is a lelkünkben hordozhatjuk azt a biztonságos pontot, amivel támogatást adhatunk egymásnak.

A magyar barát szó eredete a német Bereitschaft-ra vezethető vissza, ami készséget jelent. (Gyökössy) Innen kibontva a szó jelentését, ötvözve Jézus kijelentésével az igazi barát mindig készenlétben van a szeretetre. Az emberi kapcsolatok szintjén kész biztos pontot adni, ezzel elvezeti barátját ahhoz az Istenhez, aki őrző figyelemmel ad sarokpontot az életéhez. Az önmagát megmutató Isten támogat bennünket abban, hogy eligazodjunk

lelki életünk formálódásban és a világ dolgaiban is.

Mindenki elindul valahonnan, de nem mindegy mi a kiindulás, mert ez határozza meg, hogyan látjuk a világot. Sőt ez dönti el, hogy csak nézői vagyunk saját életünknek, vagy látjuk is az összefüggéseket. Az adventi időszakban visszatérhetünk a kavargó vélemények és ideológiák hullámveréséből ahhoz a csendes vízhez, ahol letisztulnak dolgaink. Jó utat befelé!

Karesz atya

Szuperkampány 2016. karácsony

Lassan megtelik a fejünk a várva várt ünnep gondolataival, pedig hol van az még! Ámde készül rá a gyerek, készül a felnőtt. Hittanórán feltett kérdés: „Kapnál egy üres szobát, abba érkezik majd a Gyermeke. Hogyan rendeznéd be neki?” Nos, beindul a gyerekek fantáziája, lesz ott minden a padlószőnyegtől a színes tévéig. A felnőttek törlik a fejüket: Kinek mit vegyek, mennyi pénzből gazdálkodhatok? Tévéműsorok számtalan ötletet adnak, hogyan díszítsd fel az asztalt az ünnepi vacsorához. Kicsi és nagy lelkesen takarít, mintha vendéget várnának, pedig ilyenkor inkább a családnak kellene együtt lennie, de azért mégis meg kell adni a módját annak is.

És hol van az, akinek a születésnapját kellene megünnepelni? Az üzletek kirakatában nem látjuk, áruházak polcain sem az ajándékozható dolgok tömkelegében. Egy NÉVNEK kellene felragyognia az ünnep közeledtével. Ez a név a gyermek JÉZUSÉ. Ha őt kihagyjuk, akkor minden együtt lehet

az ünnepen, csak épp az nem derül ki, hogy mindez ugyan kinek?

Hittanosaink jól járnak, hiszen a hittanórán előkerül a nap hőséneke a neve. Egyelőre a kicsi gyermeké, akit bátran lehet ünnepelni, becézgetni, aki rád mosolyog, de még nem tud megszólalni, hogy feltegye a kérdést: „Na és belül, a szíved mélyén, ott minden rendben van?”

Ha erre észbe kapnánk, és rászánnánk egy kis időt, talán átlépnénk a templom küszöbét, és talán régóta halmozódó bűnökre kérnénk feloldozást. Akkor talán az is eszünkbe jutna, hogy a karácsonyfa alatt elfér egy kis Betlehem, aminek a képe hiányzik a kirakatokból, de az otthonunkból nem hiányozhat, hiszen a Karácsony nem csupán a szeretet ünnepe, nemcsak fenyőünnep, hanem SZÜLETÉS NAP.

Egy konkrét igazi kis gyermeké. A Betlehem Kisjézus szobra épp akkora, mint tavaly Karácsonykor volt, és egy év múlva ilyenkor is épp ekkora lesz. Hiszen csak egy szobor.

Az igazi élő Kisjézus azonban egyszer kinövi a kis jászolt, hiszen növekedésnek indult. Eléri a felnőttkort, és 30 évesen az emberek elé áll, hogy a MENNYEI ATYÁRÓL beszéljen nekik.

Ha te is az ő mintájára növekedésnek indulsz, akkor Jézus testvére leszel és megérdemled a Karácsony örömét.

Jézus felett nem jár el az idő. Ahogy a Szentírás mondja: „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.” (Zsid 13,8)

Az élő kis GYERMEKET ünnepeljük mi hívő keresztények, mint a Mennyei Atya végtelen értékű ajándékát. És ezt juttatja eszünkbe minden ajándék, amit szereteteinktől kapunk.

Legyen így ezen a Karácsonyon is!

Attila atya

Ott ül az Atyának jobbján...

Új egyházi évet kezdünk. Indulása előtt tekintsünk vissza, mi minden történt az elmúlt időszakban! Szentatyánk rendelkezése alapján az isteni irgalmasság szentévévét éltük. Bárhol is tartott az egyházi év, mindenben kerestük az adott ünnepkör és időszak kapcsolódását az isteni irgalmassághoz, melynek világánál különlegesen szép színt kapnak a mondatok és események, bennük felfedezzük Isten jószágos keze nyomát. A szentév mindig különleges kegyelmek, sokasodó megtérések forrása.

A szentévet Krisztus Király ünnepe zárta. Időzzünk el kissé ennél az ünnepnél, tegyük fel kérdéseinket: Mit is jelent számunkra Krisztus királysága? Milyen király Krisztus? Hogy közelíthetünk hozzá? Honnan is ered ez az ünnep?

A Hiszekegyben mondjuk: „Ott ül az Atyának jobbján, de újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége.” Ítélet... úgy érezzük, számunkra ez nem végződhet jól, érezzük méltatlanságunkat, nyom bűneink súlya, még azoké is, melyeket már őszintén megbántunk, melyek alól

már régen feloldozást nyertünk. Szinte félünk a Király színe elé kerülni. Valóban félünk kellene Tőle?

Milyen a mi királyunk? Istállóban született, a legszegényebbek között élt, visszautasított minden földi hatalmat és dicsőséget és hogy az embereket megmentse az örök életre, szenvedett és meghalt értünk. Ez a Király nem elítélni akar, hanem tanítani, vezetni, gyógyítani!

Azt akarja, hogy hasonlóak legyünk hozzá, hogy elvezethessen az Atya országába. Akarja, hogy beszéljünk vele, hogy meghallgassuk. Szükségünk is van rá, hogy szóljunk hozzá, kifejezzünk hálánkat, elmondjuk a dicsőítés szavait, kérhessük tanácsát nehéz ügyeinkben, bocsánatot kérjünk vétkeinkért.

Érdeemes ismét átnézni az októberi szentmisék előírt szövegeit, ezekkel valóságosan Jézus imaiskolájába járunk, ezekből megtanuljuk, hogy állhatatosan, alázattal kell imádkoznunk, hogy az Isten meghallgassa a hozzá kiáltó szegényt. Szent Lukácstól olvashatjuk a legszebb reményt nyújtó szavakat: „Az Emberfia azért jött,

hogy megkeresse és üdvözítse, ami elveszett.” Ezt az irgalmasság szentévében különösen mélyen átérezzük.

Az Isten, így Jézus gazdagsága is olyan hatalmas, hogy egyszerre nem tudjuk átfogni az összes tulajdonságát, időnként külön kiemelünk egy-egy vonást, amelyet sajátos ünnep keretében szemlélünk. Jézus szenvedése, halála és feltámadása egész ünnepfolyam. Csak néhány példa még: Jézus szíve ünnepe, irgalmasság vasárnapja, külön ünnep a mennybemenetelnek, az Eucharisztiaé, így került sor arra is, hogy Krisztus királyi méltóságának külön ünnepe legyen.

XIII. Leó pápa a XX. sz. kezdetére, 1900-ra jubileumi szentévet hirdetett, az évet Krisztus Királynak szentelte, és Krisztust a XX. sz. királyának nevezte, ezzel mintegy előkészítette a Krisztus Király ünnep megalapítását. A szentév hatására világszerte óriási Krisztus szobrokat, feszületeket állítottak a magas hegyek ormán, köztük az Andok egyik legmagasabb csúcsán felállított Béke-Krisztus szobrot.

Azóta is számtalan monumentális szobrot állítottak Krisztus Királynak, csak néhányat felsorolva: Lengyelor-

szágban, Swiebodzinban 33 m magas Krisztus Király szobor áll, 2010-ből. Kelet-Timorban egy Földgolyón álló Krisztus Király szobor készült, 1996-ban avatták fel. Portugáliában, a Tejo partján, díszkapu-formán épített óriási talapzaton áll Krisztus Király szobra, két kápolna is van a talapzatában. A gondolat szép mindegyikben: országvilág lássa, ki a mi Királyunk. Valójában az a fontos, hogy Jézus Krisztus a szívünkben mekkora, és hogy életünk királya-e.

A niceai zsinat 1600. évfordulóján, 1925-ben XI. Pius pápa szentévet hirdetett, melynek mottója: „Krisztus békéje uralkodjék Krisztus országában”. A szentév végén hirdette ki XI. Pius Krisztus Király ünnepét, október utolsó vasárnapjára helyezve, mely végül 1969-ben az egyházi év utolsó vasárnapjára került.

Úgy érzem, itt találta meg igazán a helyét az ünnep. Utal földi életünk egészére, melyben Krisztus békéje kell, hogy uralkodjék, és utal a végidők várására, amikor úgy találkozzunk Krisztussal, mint a világmindenség Királyával.

Molnár Istvánné

Orgoványi Anikó: Advent

Egyre hosszabbak az esték,
sötétek a hajnalok,
s az utcákra leköltöznek
vendégváró csillagok.

Ragyognak a házak, utcák,
nyüzsög még a forgalom,
ám vasárnap éjszakánként,
gyertya gyúl az asztalon.

Mikor ég már négy lángocska,
Szent Karácsony közeleg,
és a világ megtisztulva
köszönti a Kisdedet.

Vászolyi hittantábor

Az ideai hittantábor szokás szerint nagyon élménydús, vidám, és érdekes programokkal teli volt.

Az elmúlt évektől eltérően idén a kalandjátékot nem a mentorok, hanem a felnőttek szervezték. Vallásos tárgyú volt, nagyon izgalmas feladatokkal. A kardozástól kezdve a bekötött szemmel való íjászkodáson keresztül a barlangban lévő pókoktól ellesett információk megfejtéséig mindent lehetett csinálni. Az egyik állomásnál útravalóként kaptunk egy csomag krumplit, ebből pedig már azok is sejtették, hogy az esti program paprikás krumpli főzés lesz, akik nem hallották a nap eleji programkihirdetésben. Estére füstszagúan, de büszkén ültünk le megenni a saját magunk által elkészített vacsorát.

Ezen kívül sokat métáztunk, ami a kalandjátékhoz hasonlóan a tábor kihagyhatatlan részeihez tartozik. Ez egy szuper játék, amit a kicsik és nagyok is ugyanúgy tudnak élvezni. Sőt, sokszor a kisebbek jóval ügyesebbek néhány nagyobbnál (nálam). Újdonság volt viszont, hogy ellátogattunk a zánkai kalandparkba. Ez nagyon jó, de csak a nem tériszonyosoknak ajánlom! Szintén új programként sárkányhajóztunk a Balatonon. Nagyon izgalmas a keskeny hajókban evezni úgy, hogy bármelyik pillanatban kiborulhatunk... Annak ellenére, hogy az egész nagyjából 30 percig tartott, teljesen lefáradtunk fizikailag.

Egy nap Török Csaba atya is meglátogatott bennünket, és a fiatalok közösségbeli szerepéről beszélgettünk. Ezután gyónni lehetett az atyánál, majd egy mise volt. A nagyobbaknak esténként lelki töltetként beszélgetések voltak. Minden nap máshoz lehetett feliratkozni a szervezők közül, és volt szó a drogokról, szenvedélybetegségekről, közösségi médiáról és bulizásról. Voltak köztük nagyon jók és hasznosak, remélem ez visszatérő program lesz! Ez éjfélig tartott nagyjából, és a szülőknek elmondott verzió szerint utána mindenki ment aludni...

Nagyon sok új barátság szövődött, és biztosan állíthatom, hogy mindenki jól érezte magát. Mint minden eddigire, erre a táborra is azt tudom mondani, hogy az eddigi legjobb volt! És tudom, a továbbiakkal is így lesz.

Nagyon szépen köszönjük a szervezést, a programokat, a játékokat, és mindent a szervezőknek és a mentoroknak!

Cieger Bálint, Kovács Anna

MÉCS 20

A magyarországi MÉCS mozgalom 2016 júliusában, Pannonhalmán ünnepelte 20 éves jubileumát. A MÉCS jelentése: Megismerés, Értékelés, Cselekvés, egy módszer, amellyel házaspárok, családok keresik a házasság mélyebb értelmét, javítják kapcsolatukat Istennel, egymással, gyermekeikkel. A programon szerte az országból több mint 120 család, házaspár vett részt.

A MÁV-telepen működő családok közössége néhány évvel ezelőtt csatlakozott a MÉCS-hez. Ennek kapcsán mi is meghívást kaptunk erre a jubileumi találkozóra. Számunkra is nagy élmény volt más családokkal, közösségekkel találkozni, beszélgetni; közösségekben szentmisén, különböző imákon részt venni.

A résztvevők összlétszáma a gyerekvigyázókkal együtt megközelítette a 600 főt. A találkozó lelki programja Bíró László püspök atya vezetésével, tanításával zajlott. Az ő gondolataira épült egy előadássorozat, amely a kiscsoportos beszélgetések és a találkozó lelki mondanivalóját adta. A fiatalabb korosztálynak Béri Renátó karmelita atya tartott tanításokat. Segítették a programot a MÉCS mozgalomban szolgálatot vállaló papok is, többek között Donnon Murray ferences atya is, aki Japánból érkezett a pannonhalmi találkozóra. Ő a kezdetektől fogva segíti a magyarországi mozgalmat. Donnon Murray atya augusztusban az Egyesült Államokban vett részt egy családos konferencián, és a magyarországi családokkal megtapasztalt életet hozta fel példának. Ő is töltekezett belőlünk.

A találkozót a szervezők egész családok számára készítették elő: a gyerekeknek korosztályok szerint külön foglalkozásokat tartottak, hogy szüleik zavartalanul részt tudjanak venni a komoly témákon. Ez olyan jól sikerült, hogy az eleinte megszeppent csöppségek alig várták a következő foglalkozást. Mi pedig valóban felszabadultan tudtunk figyelni a püspök atya gondolataira. Jó volt találkozni, s látni a sok csillogó szempárt, azt az óriási munkát, erőfeszítést – közel egy éves előkészületet – amiből kialakult ez a három nap.

Aki szeretne többet tudni a mozgalomról, a következő oldalakon tájékozódhat:

www.mecs.org.hu, www.mecsnapok.hu

Keszthelyi Ákos és Kati

Megújult ifjúsági hittan

Ősszel újraindult az ifjúsági hittancsoport a bér málkózás után álló fiatal korosztály számára. A csapat minden második szombaton gyűlik össze a Közösségi házban, de nem a megszokott hittanórára, hanem megnézünk egy-egy filmet, aztán megvitatjuk az azzal kapcsolatos gondolatainkat, véleményünket, vagy csak beszélgetünk egy kicsit; persze kötetlen formában. A hangulat mindig jó, és a filmek is érdekesek.

Az egyik alkalommal például a *Találkozás (The Encounter)* című filmet láttuk, amelyben néhány ember megszállt egy büfében éjszakára, aminek a vezetője nem más volt, mint Jézus, Földre szállt formában. A páciensek (többek között egy anyagias üzletember) először alig hittek a szemüknek és fülüknek, de egy estényi beszélgetés Jézussal alaposan megváltoztatta az életüket és gondolkodásukat.

A foglalkozásokat többnyire Nagy Péter vezeti, de Karesz atya is megjelent már, hogy szárnya alá vegye a csoportot. Remélem, még sok érdekes és gondolatébresztő filmet fogunk látni és együtt megbeszélni. Szeretettel várjuk az érdeklődő fiatalokat a csoportba!

Molnár Júlia

Lehet ismét építkezni Beszélgetés Gergó Lajossal

Szeptemberben indult interjúorozatunk 2. részében plébániaközösségünk világi elnökét kérdeztük. Az alábbiakban a vele folytatott beszélgetés részleteit mutatjuk be a kedves testvérek számára.

– *Kik állnak hozzád a legközelebb? Mesélj a családozdról, gyerekekről, unokáról!*

– Hozzám legközelebb a családom tagjai állnak: feleségem, Ági és gyermekeink: Balázs, Zsolt és Dávid. Mintegy tíz éven keresztül nevelőszülőként gondoskodtunk még Tibiről. Ágival közös elhatározásunk és kiemelt életprogramunk volt a nagycsalád megvalósítása, és az, hogy gyermekeinknek tartalmas, szép, örömteli gyermekkort biztosítsunk. Remélni merem, hogy ez sikerült. Mára már kirepültek fiaink a családi fészekből, ritkábban találkozunk velük, de az ajtónk mindig nyitva várja őket. Örülünk annak, hogy komoly, értékes felnőtt emberekké váltak. Megszületett első unokánk: Zsófi; Balázs és Szilvi – akinek érkezésével végre hölgy tag is érkezett a családba! – házasságából. Zsófi tündéri aranyos kislány, akinek nemrég ünnepeltük két éves születésnapját. Sok örömünk van benne!

Nagyon közel áll még hozzám a „Kollégium” kilenc családjának minden tagja. Ez egy különleges képződmény. Mintegy 35 évvel ezelőtt, fiatal korunkban hoztuk létre a pasaréti ferences plébánia ifjúsági hittanosaiból, és így neveztük el ezt – az akkor még ifjúsági – közösséget. Ez a közösség azóta is él, működik, amely mostanra már a város különböző kerületeibe szétszóródott családokból áll. Majdnem mindegyik család igazi nagycsalád, akikkel ma is legalább havonta összejövünk, beszélgetünk, imádkozunk. Mindannyian a saját plébániánkon fontos feladatokat vállaltunk és töltünk be. Egész életünkön át szeretnénk egymást keresztény életünkben kísérni, támogatni, segíteni. Egymás életéből sok erőt tudunk meríteni.

– *Milyen tapasztalatok, élmények, hatások befolyásolták az Istennel való kapcsolatot, hitedet? Kinek, minek volt ebben döntő szerepe?*

– Vas megyében, egy kicsiny faluban, Szarvaskenden nőtem fel. Édesapám a falu kocsmárosa volt, templomba nem járt, mindig dolgozott. Édesanyám az ő teljes támogatásával minket, két testvéremmel együtt, vitt és küldött a templomba. A plébános, Bárdics Lajos atya mellett nagyon sokat ministráltam, felolvastam; amit lehetett, segítettem. Szüleim tisztességes, becsületes élete, az atya elkötelezett és nagyon lelkes, jókedvű szolgálata megalapozta a gyermeki hitemet. Nagyon szerettem a templomba járni, hitemből adódóan és szüleim biztatására igen belém ivódott a másoknak segítség, a szolgálat, a jócselekedetek vállalásának rendje. Plébánosomnak és szüleimnek köszönhetem azt is, hogy gimnáziumba, Esztergomba kerülhettem a ferencesekhez. Itt mélyült el mindaz, amit addig is megélhettem, cselekedhettem: az iskolában ferences atyáinktól sok-sok személyes, értünk hozott áldozat, odafigyelés, tanúságtétel, a hit – mindez engem is áthatott, alakított. Később, már munka mellett, elvégeztem a Hittudományi Akadémiát levelező tagozaton, ahol felkészítettek minket a hitoktatásra. És

itt jegyezném meg, hogy akkor az is benne volt a levegőben, hogy mi akár diakónusok is lehetünk majdan egy plébánián.

– *Hogyan segíti a hited a világi munkádat? Hogyan sikerül a világi életedben felvállalnod a hited, mit érzel esetleg nehézségnek? Származott-e ebből valaha hátrányod?*

– A civil életemben egyetemi docensként oktatok az ELTE Informatikai Karán, és oktatási dékánhelyettesként immár tíz éve egyik vezetője is vagyok a karnak. Mindemellett tanítok még a SOTE Gyógyszerésztudományi Karán és a Pázmány PKE Információs Technológia Karán is. Igen sokrétű, időigényes és stresszes munkám van, vezetői beosztásomból adódik, hogy beosztottaimmal, hallgatókkal egyaránt foglalkoznom kell. Úgy vélem, hogy nagy odaadással elvégzett munkám és az emberekhez való hozzáállásom, ügyeik tisztességes elintézése, személyük megbecsülése azt a gondolatot erősíti bennük, hogy egy keresztény ember jó, hogy ilyen, ez számukra könnyen elfogadható, követésre méltó példa lehet. Mindenki tudja, hogy a ferences gimnáziumba jártam, a Lumen Christi Gospel Kórust vezetem. Sokakat meghívtam már koncertjeinkre, és az ott tapasztaltak is egyértelműen, nyíltan vállalt hitemről tanúskodhatnak számukra. Ennél többet mondani kifelé nem is kívánok erről, a szavak legtöbbször kevésnek és gyengének, erőtlennek bizonyulnak.

A sokféle munkámhoz, tevékenységemhez erőt a családi háttérből és a hitemből merítek, máshogy ez nem lenne sem vállalható, sem végezhető számomra. Szerencsésnek mondhatom magam, mert felvállalt hitemből nem származott semmiféle hátrányom. Jó példa erre, hogy az egyetemen kétszer is elnyertem a Népköztársasági Ösztöndíjat, pedig még csak KISZ-tag sem voltam soha. A jó tanulmányi eredményem és a közösségért végzett munkám „kijavította” az akkori rendszer szerinti ideológiai „hibámat”.

– *Hogyan kerültél ebbe a közösségbe, milyen élmények fűződnek az első találkozásokhoz, és főként hogyan alakult ki, hogy ilyen központi és vezető szerepet kaptál? Hogy kezdődött a Lumen Christi?*

– Amikor – 1988 augusztusában – családdal Rákospalotára költöztünk, egyből felkerestem a plébániát, és felajánlottam segítségemet. Varsányi plébános atya mellett Országh Tibor káplán atya vezették akkor a plébániát. Elsőként az ifjúsági kórus beindítását javasoltam, amit örömmel fogadott Tibor atya, aki akkor a fiatalokkal foglalkozott. Nagyon aranyos és lelkes fiatalokat ismertem meg akkor, akik közül többen most közösségünk meghatározó felnőtt tagjai: Végh Kati és Karcsi, Kuba Kati, Lengyel Zsuzsi, Huszárszky Misi és Feri, Rácz Gabi és Viki, és még sorolhatnám. Velük alakítottuk meg 1989-ben az ifjúsági kórust, és lelkesen gyakoroltunk. A vasárnapi szentmisék közül havonta egyszer énekeltünk a 9 órás ifjúsági misén.

Kezdetben csak az ifjúsági gitáros énekeket énekeltük, de ahogy erősödött a csapat, már többszólamú dalokkal is szerepeltünk, majd belefogtunk az én nagy kedvencembe: egy-egy néger spirituálét is megtanultunk, és beillesztettük a repertoárunkba. Nem volt könnyű az indulás, de az évek során a kórus is megszerette ezeket a nagyszerű dalokat, és 1998-ban debütáltunk Székesfehérváron, ahol már teljesen spirituálékból álló koncertet adtunk. A sikeres első koncertek után a Lumen Christi nevet választottuk, melyhez Attila atya tervezte nekünk az azóta is használatos logót, amit szép ru-

hánkra is ráhímeztettünk. Azóta a kórus több generációváltást ért meg, Lumen Christi Gospel Kórus néven országos hírnevet szerzett, és nemzetközi kórusversenyeken sikerrel szerepelt. Legutóbb 2015 nyarán Magdeburgban a bajnokok versenyében ezüstérmet nyertünk.

A kórus indítása mellett további feladatokba is bekapcsolódtam. 1990-ben Attila atya került a plébániára, örömmel vette az előző évben már kialakult feladataim folytatását. Az ifjúsági hittancsoportok mellett több bémálkozásai felkészítőt tartottam az évek, évtizedek során. Attila atya támogatásával és az akkori aktív templomi közösség együttes munkájával felújítottuk az ugyancsak lerobbant állapotban lévő Közösségi házat. Cserkészklubaink, közösségi kirándulásaink, ifjúsági színdarabok, bálok, plébániai napok szervezése – mind-mind örömteli, közösségi élmények voltak a számomra, számunkra a korábbi években. A képviselőtestület tagjaként, később már világi elnökeként továbbra is igyekszem a plébánia életében tevékenyen, alakítóan részt vállalni.

– *Hogy kapcsolódsz ki, mi jelenti számodra a pihenést?*

– Bármilyen furcsának is tűnik, de az egyik legnagyobb kikapcsolódás számomra a Lumen Christi Gospel Kórus. Akár próba van, akár koncert, legyen bármilyen fáradt is, amikor elkezdünk énekelni, számomra megszűnik minden más, és szellemileg, lelkiileg teljesen kikapcsol, a zene világába visz át, ami számomra teljes felüdülés, még ha fizikailag fárasztó is. Olvasni is nagyon szeretek, utóbbi időben a történelem igen érdekel. Azt is be kell vallanom, hogy amikor késő este hazaérkezem, akkor lefekvés előtt még a TV kapcsolójával sokat babrálok, és szívesen megnézek valami könnyű, szórakoztató filmet, vagy egy jó meccset. Könyvekkel kapcsolatban a hosszú felsorolás helyett Füst Milán *Advent*-jét hozom ide, filmekből igen sokféle kedvencem van: *Ötödik Pecsét, Csokoládé, Gladiátor, Hazafi, Forrest Gump* stb. Emberségről, emberi nagyságról, kitartásról, hősiességről, hitről, bátorságról, egyszóval igazi emberi értékekről szólnak és tesznek bizonyosságot.

– *Mit tartasz fontos feladatodnak a jelenlegi, közösségben betöltött szerepedben?*

– Amikor 2005 környékén azt gondoltam, hogy az ifjúsági hittanosok eléggé érettek arra, hogy önálló csoportot alakítsanak, kerestem az új feladatot magam számára. Azon kezdtem gondolkodni: a felnőtteknek nincs külön lehetőségük hittanra járni, hogy nem lenne-e jó, ha velük is foglalkozna valaki. 2008-ban beindítottam a felnőtt hittant, ami azóta is működik. Egy nagyszerű csapat jött össze, akikkel sok mindent meg tudunk beszélni. Azon dolgozunk, hogy igazi felnőtt keresztény hittel, egymást erősítve éljünk itt a plébánián, és amiben csak lehet, segítséget nyújtsunk a közösségnek. Nyugodtan mondhatom, hogy igen aktívak vagyunk, azóta számos feladatban, program megvalósításában vettünk részt, vagy mi voltunk a szervezői.

– *Mik az itteni közösségi élet pozitívumai, előnyei szerinted?*

– A legnagyobb pozitívum a kezdetekhez képest, hogy mára számos felnőtt és fiatal elkötelezetten belépett a plébánia életébe, és áldozatos munkájával bekapcsolódik az itteni élet szervezésébe, alakításába. Az is örömteli, hogy sok gyerek van a közösség-

ben, akik szüleikkel együtt kitartóan járnak a szentmisékre, így reményteli jövő előtt állunk: lehet ismét építkezni, a közösségi élet fontosságának és szépségének gondolatát átadni, elmélyíteni.

– Látsz-e valamilyen jobbítanivalót a MÁV-telepi közösség életében? Vannak-e ezzel kapcsolatban konkrét ötleteid?

– Véleményem szerint nagy lehetőségek előtt állunk, de a közösség szervezéséhez azok részéről, akik annak életében, vezetésében részt vállalnak, sokkal nagyobb elkötelezettségre, áldozatkészségre lenne szükség. Ugyanúgy a gyerekek szülei részéről is. Komoly energiabefektetés nélkül, szülői háttértámogatás nélkül nem lehet előbbre jutni. Közösen építjük közös jövőnket, nagy a tét! Fontos, hogy olyan közösséget, közeget építsünk ki, amelyben gyermekeink, unokáink megtalálják a megfelelő keresztény élet példáját, és amelybe szívesen kapcsolódnak be, amelyben megtalálják a barátaikat, jó programjaikat, egyszóval: a keresztény hit és lét értékét, az evangélium örömét!

– Mit vársz az elkövetkező évtől – akár saját életedben, akár a közösség életében? Mi a legfontosabb terved?

– Saját életemben nagyon várom, hogy jövőre lejár az egyetemen a vezetői megbízatásom, és időben jóval kevesebb elfoglaltságom lesz. A közösségünk életében azt várom, hogy a mostani személyi változások mentén Gyula atyával és Karesz atyával egyetértésben tovább tudjuk építeni közösségünket, tovább tudjunk fejlődni a hitünkben. Ehhez azt várom, hogy összefogással minden építő energiát egy irányba tudjunk állítani.

Régóta gondolkodom azon, hogy azok számára, akik a közösségünkben valamilyen szervező-vezető feladatot vállalnak, látnak el, alakítsunk ki egy olyan közösséget, csoportot, ahol egymást lelkileg megerősíthetik, segíthetik, és ahol mindent meg lehet beszélni. Nagyon sokat jelentene egy ilyen megerősítő közösség.

József Attila: Karácsony

Legalább húsz fok hideg van,
szelek és emberek énekelnek,
a lombok meghaltak, de született egy ember,
meleg magvető hitünkről
komolyan gondolkodnak a földek,
az uccák biztos szerelemmel
siető szíveket vezetnek,

csak a szomorú szeretet latolgatja,
hogy jó most, ahol nem vágtak ablakot,
fa nélkül is befül az emberektől
de hová teszik majd a muskátlikat?
Fölöttünk csengőn, tisztán énekel az ég
s az újszülött rügyező ágakkal
lángot rak a fázó homlokok mögé

Ablakok – életrajzok

Templomunkat a felújítás befejezéseként nemsokára új, színes ablakok fogják díszíteni. Mivel a Jézus Szíve templom modern stílusú, a képviselőtestület úgy határozott, hogy az ablakokon a 20. századi Magyarország boldoggá avatott vagy avatás előtt álló, vértanúként vagy hitvallóként tisztelt nagy alakjai szerepeljenek. A mostani és a következő hírlevelekben őket mutatjuk be sorban.

Isten Szolgája Mindszenty József, bíboros, esztergomi érsek.

1892-ben született Pehm József néven Csehimindszenten, 1915-ben szentelték pappá. Elsőként Zalaegerszegen szolgált hittanárként, majd plébánosként, később pedig püspöki biztosként még több feladatot kapott: nagy szervezőmunkával plébániákat, iskolákat, szegénygondozó intézményeket alapított, dolgozott a katolikus hitélet megújításán is. 1944-ben veszprémi püspöknek nevezték ki. A háború alatt felszólalt a zsidók elhurcolása ellen, majd több püspöktársával, köztük Apor Vilmossal együtt a háborúból való kilépést követelte, ezért a nyilasok letartóztatták. A börtönben kispapokat szentelt. A háború vége és kiszabadulása után nem sokkal, 1945 augusztusában XII. Pius pápa esztergomi érsekké nevezte ki, majd 1946-ban bíborosi címet is kapott. 1947-48-ban az ő kezdeményezésére Magyarországon Szűz Mária tiszteletére engesztelő imaévet (Boldogasszony-évet) szerveztek zárandoklatokkal és katolikus találkozókkal. Közben felszólalt az internálások, a német kitelepítés, valamint természetesen az egyház és intézményei elleni politikai támadások miatt, különös tekintettel a katolikus iskolák államosítására. Szerepvállalása nem illett bele a hatalmat megszerző kommunista párt egyházpolitikájába, így 1948 végén letartóztatták kémkedés és összeesküvés hamis vádjával. Kínzásnak vetették alá, és koncepciós perben életfogytiglani fegyházra ítélték. Az igazságtalanság ellen mind a pápa, mind az ENSZ közgyűlése tiltakozott, ennek ellenére hat évig börtönben, majd 1955-től házi őrizetben raboskodott. Az 1956-os forradalom során kiszabadították, a nyilvánosság elé is lépett, majd a forradalom bukásakor az amerikai követségre menekült. Egészen 1971-ig tartózkodott itt, távozásának feltételül az egyházzellenes intézkedések enyhítését kérte. A magyar kormány viszont azt akarta elérni, hogy az országot elhagyó főpásztor mondjon le, és ne nyilatkozzon a magyar helyzetről. A tizenöt évig elhúzódó patt-helyzet végül VI. Pál pápa közvetítésére ért véget. Mindszenty bíboros Rómába ment, majd Bécsben telepedett le, innen utazott el meglátogatni a Nyugat-Európában, Amerikában, Afrikában és Ausztráliában szétszóródva élő magyar közösségeket. A magyar egyház működésének az érdekében a pápa lemondásra kérte, ám ezt Mindszenty nem teljesítette, végül 1974-ben VI. Pál megüresedettnek nyilvánította az esztergomi érseki széket, ám új főpapot csak Mindszenty József egy évvel későbbi halála után nevezett ki. Az elhunyt bíborost végakarata szerint Mariazellben temették el, amíg nem kerülhetett a szovjet elnyomás alól felszabadult magyar földre. 1990-ben rehabilitálták, majd testét 1991 májusában ünnepélyesen hazahozták és az esztergomi bázilikában temették el, sírját ebben az évben II. János Pál pápa is meglátogatta magyarországi útja során. Boldoggá avatását 1986-ban kezdeményezték, majd az ira-

tokat 1996-ban adták át a Szentszéknek, így hivatalos megnevezése már Isten Szolgája. Sírjához sokan zárandokolnak el, különösen május elején.

Püspöki jelmondata: „*Devictus vincit*” (Legyőzette győz), érseki jelmondata: „*Pannonia sacra*” (Szent Magyarország).

Boldog Apor Vilmos püspök, vértanú; emléknapja május 23.

1892-ben született Segesvárott, mélyen vallásos erdélyi főnemesi család gyermekeként, 1915-ben szentelték pappá. Az első világháború alatt Gyulán szolgált, majd 1941-ben szentelték püspökké. Különös figyelemmel fordult a szegények és az ifjúság nevelése felé, szervezte a karitást, hittant tanított, sokat foglalkozott ministránsaival, és népfőiskolát is alapított. A 2. világháború idején sokat tett a zsidó származású keresztényekért, fellépett a deportálások ellen, később pedig több száz üldözöttet befogadott a győri Püspökvárba. Győr orosz ostroma idején gondoskodott a város ellátásáról. Amikor 1945. március 30-án, nagypénteken a megszálló orosz katonák nőket akartak elhurcolni a pincében rejtőzök közül, Apor Vilmos ellenállt nekik. A katonák rálőttek a püspökre, aki néhány nappal később a kórházban belehalt sérüléseibe. A vértanúként tisztelt Apor Vilmos testét a győri Kármelita templom kriptájában temették el, boldoggá avatási eljárása már 1946-ban megindult, de 1949-ben felfüggesztették. Sírjához sokan jártak imádkozni már ekkor is. A püspök testét 1986. május 23-án helyezték méltó nyughelyére a győri bazilika Héderváry-kápolnájában. Az újraindított boldoggá avatási eljárás anyagát 1996-ban átadták a Győrbe látogató és a püspök sírjánál is imádkozó II. János Pál pápának, aki 1997. november 9-én boldoggá avatta a vértanú győri püspököt.

Püspöki jelmondata: „*A kereszt erősíti a gyengét, szelídíti az erőset*”

Naplójában írta pappá szentelése idején: „*a lelkipásztor-apostolnak szól az utolsó boldogság, a »boldogok, akiket üldöznek és akik szenvednek az igazságért«.* Ez a pap boldogsága, az önfeláldozás, az életáldozat és vértanúság”.

Boldog Dr. Scheffler János püspök, vértanú; emléknapja május 17.

1887-ben született Kálmándon egy tízgyerekes, szegény, de mélyen vallásos családban. 1910-ben szülőfalujaiban szentelték pappá. Rövid káplánkodás után továbbtanult, 1915-ben a hittudományok doktorává avatták. Hittantanár, a szatmárnémeti katolikus gimnázium igazgatója, 1940-től pedig a kolozsvári egyetem egyházjogi tanszékének tanára lett. Közben lelkipásztor és egyháztudós is: a nagyváradai szeminárium lelkiigazgatója volt, komoly kánonjogászai tevékenységet fejtett ki, valamint hittankönyvet írt középiskolásoknak és lelkigyakorlatos könyvet papjainak. 1942. május 17-én szentelték a szatmári egyházmegye püspökévé, és kinevezték nagyváradai apostoli kormányzóvá. Gondozta a papi és szerzetesi hivatásokat, imaévet szervezett, a háború alatt pedig különösképpen megmutatkozott szociális érzékenysége: az üldözöttek, a gyűjtőtáborba hurcoltak védelmében többször személyesen kiállt, közbenjárt. 1945-ben győri püspöknek nevezte ki XII. Pius pápa a mártírhalált halt Apor Vilmos helyére, ő azonban kérte, hadd maradjon szeretett egyházmegyéjében a háború utáni nehéz helyzetben. 1948-ban a román kormány felmondta a Vatikánnal kötött megállapodását; a szatmári egyházmegyéjét megszüntette, dr. Scheffler Jánost

nyugdíjazták, püspöki tevékenysége gyakorlásától eltiltották. Miután tiltakozását fejezte ki az egyházzellenes kommunista törekvésekkel szemben, a körösbányai ferences kolostorba internálták. Visszautasította a neki szánt szerepet: az egyetlen, állami felügyeletű egyházmegye vezetését, és nem vállalta a békepapság megszervezését sem, ezért letartóztatták és koncepciók pert kezdeményeznek ellene. Embertelen körülmények közt tartották fogva, a tárgyalást már nem érte meg, 1952. december 6-án a börtönben halt meg. Jeltelen, koporsó nélküli sírba temették, a börtön ortodox lelkészének köszönhetően azonban, aki csontjait titokban kijuttatta, a szatmárnémeti székesegyház kriptájában nyert végső nyughelyet. Boldoggá avatását a szatmári egyházmegye püspöke, Reizer Pál kezdeményezte papok és hívek kérésére 1996-ban. A boldoggá avatásra 2011. július 3-án került sor a szatmárnémeti székesegyházban. Élete minden szakaszában Isten akaratát kereste, teljesítette, püspökként X. Piusz pápa jelmondatát vallotta: „*Mindent megújítani Krisztusban*”.

Boldog Meszlényi Zoltán püspök, vértanú; emléknapja március 4.

1892-ben született Hatvanban, szülei tanítók voltak. Már tanulmányai során felfigyeltek kivételes tehetségére, római ösztöndíjat kapott, Innsbruckban tanult, ahol 1915-ben pappá szentelték. Rövid káplánkodás után 1917-től dr. Csernoch János bíboros Esztergomba hívta szolgálatra, érseki titkárként és szentszéki jegyzőként dolgozott. 1927-től az elhunyt bíboros utóda, Serédi Jusztinián esztergomi érsek mellett egyre jelentősebb egyházi pozíciókat töltött be. Emellett a tudományos munkát is fontosnak tartotta, szakkönyveket írt, 1934-től az Egri Érseki Jogakadémia egyházzjogi magántanáráként működött, de tanított a Pázmány Péter Tudományegyetem Teológiai Karán is. 1937-ben szentelték püspökké. Püspöki szolgálatát a háború utolsó napjaiban is elkötelezetten végezte, a szeminárium pincéjében papokat szentelt. Serédi Jusztinián halála után, 1946-tól az utódául kinevezett Mindszenty József bíboros alatt szolgált, aki minden tisztségében megerősítette őt. Miután a hercegprímást 1948 karácsonyán letartóztatták és koncepciók perben elítélték, általános érseki helynök irányította a főegyházmegyét. 1950-ben, az ő halála után Meszlényi Zoltánt választották meg erre a tisztségre. Am, mivel a kommunista diktatúra mást akart erre a posztra, mindössze két héttel kinevezése után letartóztatták. Bíróági tárgyalás és ítélet nélkül a kistarcsai internálótáborban tartották fogva. Rabtartói bántalmazták, kínozták: a telet fűtetlen szobában, nyitott ablaknál kellett elviselnie. Már előtte sem volt egészséges, de gyógyszereit nem engedték bevinni, kapcsolatot sem tarthatott senkivel. Sok szenvedés után 1951. március 4-én a már halott főpáosztort szállították kórházba. Halálát csak utólag, 1954-ben anyakönyvezték. 1966-ban, miután hamvait exhumálták, földi maradványai méltó helyükre, az esztergomi bazilikába kerülhettek. Boldoggá avatási eljárását Erdő Péter bíboros indította el 2004-ben. 2009. október 31-én avatták boldoggá az esztergomi bazilikában, ugyanitt helyezték el ereklyéjét is. Valóban úgy élt és halt meg, ahogy helynökökké választásakor mondta: „*Krisztus hú pásztoraként a hitet és Egyházunk iránti hűséget meg nem tagadtam soha.*”

Püspöki jelmondata: „*Fidenter ac fideliter*” (Bizalommal és hűséggel).

Szilágyi Éva, Novák Veronika

Bódás János: A karácsonyi Jézushoz

Jézus, te is születnél,
Milyen fiú lehettél?
Verekedni szerettél?
Hát mosdani? ... Vagy jobb voltál
minden földi gyereknél?

Hát zöld egrest ettél-e
egészséged vesztére?
Fáról sokszor estél-e?
Kék foltokkal rakva hányszor
értél haza estére?

Panasz is volt néha rád?
Ne szomorítson a vád:
ha elszakadt a ruhád,
vagy valamit összetörtél,
kiporolt-e jó anyád?

Ó, te égi, tiszta fény,
követni mernélek én,
szakadékok peremén,
ha tudnám: te is így kezdted,
gyermekként, akárcsak én.

Devecsery László: Angyal-manó

Volt egy angyal: picike,
teste, szárnya: kicsike.
Mi lehetett a neve?
Az nem tudja senkise'!

Angyal-manó: így becézték,
még a széltől is megvédték;
de hiába cseperedett,
egy cseppet sem növekedett.

Az angyalnak mi a dolga?
A mi manónk azt gondolta:
karácsonykor örömszerző
feladata a legelső.

Jó gondolta, jól sejtette,
közeledett a szenteste.
Minden angyal messze szállott,
szebbé tették a világot.

– Viszek én is boldogságot,
örömosztó vidámságot!
Angyal-manó így tűnődött,
míg víg kedvvel készülődött.

Röppent erre, röppent arra,
nézett balra, nézett jobbra:
karácsonyfák tündököltek,
mit angyalok díszítettek.

Majdnem el is szomorodott,
ám valamit megpillantott:
faluszéli öreg házban
apró fenyő állt magában.

Odarepült, be is nézett,
sírást hallott, nem beszédet.
Kisgyermekek sírdogáltak,
hisz örömet nem találtak...

A szobában fa álldogál:
üde zöld, mely mégis kopár,
szomorúan, dísztelenül,
szegénységtől meztelenül...

– A kulcslyukon besurranok,
szerencse, hogy pici vagyok!
Amit mondott, meg is tette,
a szeretet röpítette.

Angyal-varázs, angyal-pálca,
angyal-csoda szállt a fára:
lett belőle karácsonyfa,
feldíszített karácsonyfa...

A fa alatt sok-sok játék,
örömhözó szép ajándék!
Énekszó szállt fel az égbe,
fel a havas messzeségbe.

Angyal-manó fürgén surrant,
ajtó résén el is illant...
Szíve megtelt boldogsággal,
örömszerző vidámsággal.

Magában meg gondolkodott:
– Milyen jó, hogy kicsi vagyok,
ügyesebb is, mint a nagyok!

ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISEREND

Advent idején minden szerdán és pénteken reggel 6:30-kor mondjuk a szentmisét (rorate).

november 26., szombat	10:00 – adventi koszorúkötés a Közösségi házban 17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
november 27., vasárnap <i>Advent első vasárnapja</i>	10:00 és 19:00 – szentmisék
december 3., szombat	17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
december 4., vasárnap <i>Advent második vasárnapja</i>	10:00 – gitáros szentmise, utána jön a Mikulás 19:00 – szentmise
december 10., szombat	17:00 – gyóntatás (a szentmise alatt is) 17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise, az adventi lelkigyakorlat első része
december 11., vasárnap <i>Advent harmadik vasárnapja</i>	10:00 és 19:00 – szentmisék. A 10 órai szentmise az adventi lelkigyakorlat második része.
december 17., szombat	17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
december 18., vasárnap <i>Advent negyedik vasárnapja</i>	10:00 és 19:00 – szentmisék
december 24., szombat	16:00 – pásztorjáték a templomban 23:30 – a Jézus Szíve Kórus műsora 24:00 – éjféli szentmise
december 25., vasárnap <i>Urunk születése (karácsony)</i>	10:00 és 19:00 – ünnepi szentmisék
december 26., hétfő <i>Szent István első vértanú ünnepe</i>	10:00 – ünnepi szentmise
december 30., péntek <i>Szent Család ünnepe</i>	8:00 – szentmise, a családok megáldása
december 31., szombat	18:00 – év végi hálaadó szentmise
január 1., vasárnap <i>Szűz Mária, Isten Anyja (újév)</i>	10:00 és 19:00 – szentmisék

Friss híreink megtalálhatók az interneten: xvjszp.hu és www.facebook.com/xvjszp

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Nádori Emese, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.